

Búcsúfia

A tanyáról jött Tandari Valér
Öreg szülékkal a nagy búcsúra.
A pöttöm szösze lány most lát először
Világi vásárt és templomi oltárt.
Künn a tanyán csak Isten napja süt
S Isten szegénye őrzi a libát.
Egy léggömböt vett az egész rokonság
A kis Valérnak, szép piros színűt,
Mely ott lebeg a szösze fej fölött.
A vén templomba is bevitte persze
Az új jószágot a boldog gyerek
S amíg ő némán, tátott szájjal ámult
A túlvilági tündöklő csodákra,
Az arany és ezüst barokk mennyország
Szentjeire és angyalaira
S amíg hallgatta repeső szívével
A magasságok orgonaszavát,
A búcsúfia léggömb hirtelen csak
Elszállt kezéből és repült vígan,
Pirosan, mint az élet és öröm
A mennyezet felé, hol régi mester
Remekén hódolnak három királyok
A betlehemi gyermek jászolánál.
Öreg szülék és Tandari Valér
Ijedten látták szállani a gömböt.
- Istentelen! - csattant föl egy mogorva
Templomtribék. Vörös! - zúgott a másik.
Valér szepegve és szipogva állott
És kicsi szíve riadót dobolt.
A piros üdvözlét pedig mosolygón
Suhant, suhant a hívő nyáj fölött
S a kis Jézuska ölében pihent meg.
A kis Jézuska áldást adva nézte
És úgy tetszett, hogy néki kedvesebb
Ez áldozat, mint arany, mirrha, tömjén
És szinte mintha szólott volna ajka:
- Ne félj, kis hívem, Tandari Valér!

Néha éjjel

Éjszaka néha fölréved az ember.
Az ember, aki nemsoká öreg lesz
S míg el nem nyomja újra lassú szender,
A gondolata motoszkálva tesz, vesz.

S mint hirtelenül villant gyufafénynél
Egy tájat lát, mely a szűz hóba csillan,
Két fiatal lányt csengő szánka mélyén
S köztük magát, megittasodva, ifjan.

Oly lehetetlen távoli e táj már,
Oly hihetetlen fiatal ez emlék,
Csak jobban érzed most, ami reád vár,
Jönni feléd a romlás fejedelmét.

Fejed befúrod a párnádba fájón,
Rövid fohászt sóhajtasz fázva, félve
S a táj, a lányok, ifjúság a hóban,
Aléltan hullanak az örök éjbe.

Jubileum

Húsz éve repült Blériot először,
Húsz éve zuhantam le a magasból.
Húsz éve Blériot egekbe szállt,
Húsz éve a pokolba buktam én.
Húsz éve tart ez örökkévalóság.

Mert színésznőbe voltam én szerelmes,
Ki hitegetett és kijátszott engem,
Mint ahogy illik és ahogy szokás.

Még emlékszem a roppant diadalra,
Mikor egy világ ünnepelte hőjét,
Milliók ujjongtak a levegőbe.
És akkor engem egyet milliókból
Fojtogatott a rettenetes érzés,
Hogy nem tudok már többé szállani,
Csak zuhanni a mélybe és az éjbe,
Az utálatos semmi vak ölébe,
Míg elborít a szégyen, a kudarc,
A fagyos és a férges feledés.

Húsz éve nincsen számomra remény.

A szépség betege

Már fáj nekem a szépség. Belefáradt
Borús lelkem a ragyogó világba.
Idegesít a harsány tüzű tájak,
Szerelmi lázak kába muzsikája.

Elég volt ez a bűvölet. A szépség
Beteggé tette szívemet nagyon.
Jőjj tompa kín, kopár bú, lomha kétség,
Világokat felhőző unalom!

Magányos szenvedésem odújába,
Mint sebzett medve, behúzom magam
S tavaszig ott maradok hangtalan.

A szép szó pusztába kiált hiába,
Károg a varjú, vijjog a vihar:
Betakarózom vad dalaival

A nagy víz emlékére

A múlt ködéből kondul egy harangszó,
Mely ötven éve Gergely éjjelén
E táj fölött zengett komor, riasztó
Hangjával, mint az elveszett remény.
Hirdette, hogy a szőke víznek árja,
Mint a halálnak anyala robog
És a viharzó tavasz-éjszakában
Most dőlnek össze békés otthonok.

A csendes város, mely száz évek óta
Dolgos magyarság víg tanyája volt,
A magyar Isten írása a porban
Lett értelmetlen, üres, csonka, holt.
A kikeleti szél az elmúlásról
Fütyült fölötte vészes éneket
És a romokból és a pusztulásból
A kútágas az ég felé meredt.
Nemcsak halál harangja volt ez akkor,
Föltámadást is hirdetett szava
És nem csupán az ár tört át viharzón
De hajnalt is hozott ez éjszaka.
A vízben bölcsők ringanak, az élet
Fölsír a gyászból, mint a csecsemő,
Mert nem lehet halálos az ítélet,
Míg megterem itt búza és erő.
A törpe viskó a nagy vízbe dőlhet,
De a magasba lendül a torony
És délibábja reszket a jövőnek
Az enyészetbe omló romokon.

Az Úrnak lelke lebegett teremtőn
A vizek fölött s egy szép reggelen
Fölhangzott boldogítón, messze zengőn

Az új világ parancsa, a Legyen!
Az Alföld szíve megdobbant, a földből
Kikelt a karcsú paloták sora,
Mindennap újabb alkotást köszöntött
A fiatal városnak mámore.
Egy világ hozta a részvét adóját,
Bécs, Brüsszel, Berlin, Párizs, Róma állt
A bölcsönél, amelyben Magyarország
Új gyermeke legyőzte a halált.

Most minden gyászon, romláson, bukáson,
Tűzön, vizen keresztül él Szeged,
Fiatal óriás, gyönyörű város,
Ki új egünkbe új tornyot emelt.
A borzalomnak éjéből az élet
És haladás napját köszönti ma,
Zászlóit lengeti a jó reménynek
És minden sóhajtása egy ima:

A szőke víz emelje a hajókat,
Mint az öröm az embersziveket,
Tiszavirág viruljon a habokban
És már ne késsen az a kikelet,
Mikor minden harang egy hangba olvad
És mint az égig harsogó elem
Fölébreszti az élő és a holtat
A legnagyobb, legvígabb ünnepen!

Mint a hajótörött

Mint a hajótörött palackját,
Úgy dobtam el e verset én,
Fölírva életem kudarcát
Reménytelenség szigetén.
Vándor, ha eljut a kezedbe
E pár sor, gondolj szánva rám,
Kit elhagyott a jószerencse
És nem lelt fényt az éjszakán.
Csak tengék, lengek, mint a kóró,
Magánosan és hasztalan,
Vak és siket nekem a sorsom,
Minden poggyászsom odavan.

Kitárom a világviharnak
Vacogó, tépett lelkemet
És várom az örök hatalmat,
Amely kegyképen eltemet.

Hangtalanul

Mint az árva nyárfa
A temető előtt,
Úgy hallgatom a csendet
A rácsos ablak mellett,
A zsongó némaságot,
Mely a szívembe nőtt.

Sok volt a zaj, az ige,
Ujjongtak a dalok,
Most a nagy némaság szól,
Mint örök orgonából
A vox humana hangja
És én csak hallgatok.

Az utolsó

Mint nyáj után a nyári est porában,
Míg vén harang üzen az ó toronyból,
Úgy baktat andalgó versek nyomában
Ez az utolsó, elfáradt komondor.

A nyáj betér a kiskapuk során,
Meleg szívek fogadják simogatva,
A hűvös éjben a szegény, sovány,
Beteg komondor szűkül csak. Siratja

A verőfényes delelő csodáit,
A délibábot, a nagy égi mester
Tündéri várát szivárványszínekkel.

Mindent, mi szép volt, boldog és derüs.
A nyáj pihen. A komondor ezüst
Tetők alatt az éjben mire vár itt?

De profundis

A legsötétebb ég alatt,
Isten, Téged találtalak.
A legmélyebb örvény felett
Uram, én Téged leltelek.

A csillagtalan éjjelen
Egy láng lobog a lelkemen,
Mint reves fában gyöngye fény,
De mégis élet és remény.

Isten némán hozzám hajol
S engem idéznek valahol.

Jegyenye lelkem

A sors megrázta lelkemet,
Mint a vihar a jegenyét
És lelkem mindig énekelt
S csókolta a vihar egét.

Letörték legszebb ágamat,
Hajtottam újat s csöndesen
Megülték, mint a madarak,
A vágy, a jóság s szerelem.

S ha őket is elűzte mind
A végzet, mégis megmaradt
Egy álom, fájó és szelid,
Mint csíra tiszta hó alatt:

Hogy nem hiába nyílt az ág,
Madár hiába nem dalolt,
Hogy mindig lesz nekünk hazánk,
Ó jegenyék, ó csillagok!

Az elborult magyar

A házba, ahol az élőhalottak
A sápadt kertben sétálnak, dalolnak
És ír, aki víg nótát énekel:
Egy öreg bérest hoztak egyszer el.
Megült komolyan, némán egy padon,
Mint ezeréves árva fájdalom.
Egy ciprus árnyán nézte az eget,
Míg lassan minden besötétedett.
S fölötte állt egy felhő a magasban,
Fekete zászló, győztes, halhatatlan.

Szakolca

Emlékek alkonyi arany porán át,
Hogy megszépültél csöndes, kis falucska,
Úgy éltem benned, jól rejtőzve, árván,
Mint remete, kit táplál mélabúja.
Mint őszirózsa, nyílt a szomorúság,
Mint viola, úgy virított a bánat
És a magány és sóvárgás belengte
Mint enyhe tömjén mindig a szobámat.
S ha kútra mentek esténkint a lányok,
A vágyaim a távolokba mentek,
Csak álmaid maradtak. Halványan
Meglátogatnak, mint kísértetek
És mire ébredsz, járnak más határban
S te újra csonka, béna vagy, beteg.
A gyermekség foszlányai lebegnek
Körötted, mint ökörnyal a mezőn.

Magyar költészet epigrammokban

Halotti beszéd

Látjátok feleim, hogy mik vagyunk,
A honi föld sarává lesz agyunk,
Szívünk magyar öskertbe süpped el
S szavunkra majd egy más világ felel.

Balassi

Ő a magyar lírában egyesíti
A földi és a mennyei szerelmet,
Egén Erosz ívét büszkén feszíti
És benne a múlt és jövő felelnek.

Pázmány

Az Isten igéjét harsogta bátran
A legkomorabb magyar éjszakában,
Fáklyája, mint az egek lángja, fénylett
És szava kenet volt bár, mégis élet.

Tompa

A kútba nézett fájdalmas szemével,
A mély, sötét, fekete kútba nézett,
Úgy vont a szenvedés, a képzelt
És a valódi, mint tündér ígézet.

A Tiszához

Te vagy szívemnek legrégebb szerelme,
Szép, szőke tündér, édesbús Tiszánk,
Hányszor álltam partodnál énekelve,
Míg benned ringott a magyar világ,
A csillogó ég és a szőke fűzfák,
A fűzfán varjú, felleg az egen.
Nem hiányzik-e néked egy letűnt láng,
Egy kihúnyt nap, az én tekintetem?

Jó szó

Szép Ernőnek

Meleg a hangod, mint a friss kenyér
És színes, mint a felhők esti égen.
Úgy andalogsz az élet titkain,
E szép pokol látványán, mint magányos,
Szomorú őz egy őszi parkban,
Mikor az élet beesteledik.
A legmélyebb bánat bakacsin éjén
Olvassa versed és testvéri, gyöngéd
Üdvözetét, mint fonnyadt levelet,
Küldi neked a búsuló Juhász.

Búcsú

Mily szépen alkonyul a végtelenség.
Az égen bíbor és fekete zászlók
Vonulnak ünnepélyes komolyan
A napnak legutolsó sugarában.
Rőt paripákon komor óriások
Ügetnek ismeretlen táj felé,
Tavaszi égi háború után.
Zenék és sírások törnek felénk
Az elboruló földről s ők vonulnak
Némán, kevélyen, magasan, dicsőn.
Búsulva ciprus és babér között,
Szeretnék tovaszállani velük
Minden nyomoron, kínon túl. De engem
A porba vert a sors. Az égi zászlók
Tovább lobognak és az óriások
Tovább robognak és sírom fölött
Oly szépen alkonyul a végtelenség.

Kilényinek, a kedves titkárnak

Túl minden kínon és halálon,
Feléd száll egy szó, a szavam,
Benne egy megghiúsult élet
Minden jósága, vágya van,
Hiába: meg nem válthat engem
Minden remény, hit, szeretet,
Talán a szörnyű végtelenben
Még találkozhatom veled?

Móra Ferencnek, a jubileumára

Vannak arcok, melyeket a fátum
Már előre kijelölt magának,
Mosolyukban fájdalmas lemondás,
A szemükben megriasztó árnyak,
Jövő gyászok hullanak reájuk
És ők érzik, hogy minden hiába;
Szemük, mint egy kisiklott mozdonynak
Szemaforja, néz az éjszakába.

Utolsó vers

A régi holdat látom még az égen,
De már nem látom régi magamat,
Az egész idegen végtelenségben
Szegény valóm oly magára maradt.

Hiába keresek egy társat erre,
Hiába keres engem valaki,
Mint a hajó, amely a nyílt tengerre
Kifutott s nem tud révbe tartani.

Epitáfium

Az ismeretlen szenvedésnek
Legyőzött katonája pihen itt,
Kevés lesz néki az öröklét,
Hogy elfeledje gyötrődéseit.
Az életét ő elhibázta
S levezekelte csöndesen.

Mint jegyesét, várta halálát
És elpusztult reménytelen.

*

Mint a kagylóban távoli és tompa
Zúgással sír a tenger, az örök,
A lelkemben is halkan haldokolva
Fölbúgnak messzi, régi örömök.
Oly titokzatos, idegen a hangjuk,
Oly mélyből jönnek, mint egy tűnt világ,
Így a rögökkel dobált síri hant zúg
S így suddognak a temetői fák.

Mily messze vagytok...

Mily messze vagytok, emberek,
És én is mily távol vagyok,
Valami titkot keresek,
Az életet, mely elhagyott.

Talán én voltam hűtelen?
Már nem várok és nem adok,
Számomra nincsen kegyelem
És nem segít irgalmatok.

Még valamit...

Múltamba vissza ösvény nem vezet
És ködbe fullad az emlékezet.
Hogy én is éltem, versekből tudom,
Míg topogok egy céltalan uton.

Ki egykor új igéket felidéztem,
Most némán tűröm meddő szenvedésem.
Egy elsüllyedt világ felett
Meváltó sírom integet.

Mint a kísértetek feljárnak
Fáradt fejembe verssorok,
A régi öröm és a bánat
Sírjából éjjel felzokog.

Még valamit akartam itt én,
De már csak sóhaj lett a szó.

Állok, mint északfény letűntén
Áll az eltévedt utazó.

Élő halottak

A kertben járnak és körben topognak,
Mint kihalt bolygók, össze-vissza mind,
Tekintetükben rég lement napoknak
Halvány visszfénye imbolyogva int.

Nem ismerik egymást, csak néha kérnek
Egy kis tüzet és mennek már tova.
Az unalomnak és a feledésnek
Szitál lelkükbe szürke zápora.

És vannak, akik vígan kurjogatnak
S nótát harsognak s torkukon a hang
Olyan, akár a félrevert harang.

És vannak, akik az örök enyészet
Szemébe néznek és várják a véget,
Akiknek fáj, hogy ők még ittmaradtak.

Baudelaire halála

Még élt. A nyelv tökéletes művésze
Már dadogott csupán és hebegett,
Ki igéit örök márványba véste,
Nem lelte a szót, az értelmeset.

A színek és fények törött szemében
Fakón ködlöttek és az illatok
Elvesztek, mint Ádám mögött az éden.
Még élt és búsabb volt, mint egy halott.

Derengett néha elcsitult agyában
Egy rím, egy csók, egy elmúlt kikelet.
Még vonaglottak a nyútt idegek.

És, este jöttén olykor a magányban
Bámulta a felhőket messze, fenn,
Hogy tűnnek el a kihunyó egen.

Néma jajszó

Ó boldog az, ki idejében elmegy,
Mikor remény ég még a homlokán
És úgy néz végig napjai során,
Mint arcélén egy győzelmes seregnek.

De jaj annak, ki él még s már halott,
Előtte semmi és mögötte minden,
Keze remegve babrál egy kilincsen,
Amely kinyitna egy vakablakot.

Barátaim, ne nézzetek ma engem,
Ki az üres és süket végtelenben
A semmit várva vergődöm magam.

Imádság, átok, minden hasztalan,
A jóság és a szépség sírva néznek,
Hisz nemrégén még a szívemben éltek.

Utolsó imádság

Jó Jézusom, ki bús gyermekkoromban
Gyakran szálltál szívembe, merre mentél,
Hogy nem lelek e szörnyű fájdalomban
Egyebet a meddő, mély gyötrelemnél?

Hisz a világnak minden tájain
Most Téged várnak és Benned remélnek,
A csodálatos földi születésnek
Meleg és fénylő ünnepnapjain.

S ha egyszer mégis a vén, nagy gyerekeknek
Szívébe szállnál újra, égi gyermek,
De nem vagyok én méltó erre, nem.

Legyen mindenki boldog, aki él itt
S halálra fáradt lelkem szenvedésit
Írd mind az ő javukra, Istenem!

Gyerekkori arcképem

Egy gyermek néz rám, több, mint negyven éve,
Sötét szemével, mint a fájdalom,
Pedig nem tudta még, micsoda éjjel
Borul derús lelkére egy napon.
A nyolcvanas években mosolyogva
Simogatott meg mindent, ami szép,

Képeskönyvek ábráin andalogva
Érezte a világ ízét, színét.
Magányos gyermek volt és hallgatag,
De szíve mélyén rejtelmes patak
Csobogott, ősi forrásból eredve,
A gyermek minden bánata és kedve
E vizen ringott, mint papírhajó.
De ma elment az öröme, keserve
S mint az örökre fáradt utazó,
Merev, üres tekintettel keres
Egy arcot, mely már végtelenbe vesz.

Szimpozion

Valahol lenni kell egy lakomának,
Hová hivatalos, kit ideleln
Halálba úzótt az éhség, a bánat,
A reménytelen szerelem.

Valahol lenni kell egy palotának,
Hová bejáratos, kit ideleln
Minden örömből és fényből kizártak
S elhullt a rögs útfelen.

Valahol lenni kell egy orgonának,
Melyen majd egyszer befejezhetem
A dallamot, mely itt halálba bágyadt
S amely az életem nekem!

Névjegy

Egy látogatás viszonzásaképpen, Étsy Emíliának

Köszönöm, hogy szemeiben
Itália derűjét hozta nékem,
Magyar mezők búzavirágát,
A művészet ragyogó melegét,
A szeretet örök sugarát,
A lélek tündöklő üzenetét
És fáj, hogy nem tudom már többé
Méltó szavakkal megköszönni,
Csak fáradt, fájó, félő agyam
Bús lüktetésének ritmusa mellett
E néhány sorban küldöm ezt a pár szót:
Nagyon köszönöm, nagyon köszönöm!
És kérem, tolmácsolja gyönyörű
Szívének hangján a jó embereknek

A költő igéit, ki megszenvedett,
Minden sorát lelkéből tépte ki,
Aki én voltam...

A bukott angyalok

Szemükben még az isteni egeknek
Visszfénye csillog egyre elhalóbban,
Fülükben még zsong a kerúbseregnek
Örök dalából egy sor. Lenn a porban
Még emlékeznek tündöklő napokra,
Melyek mögöttük zengve elmaradtak,
Mint az álomderűs mennyei pompa,
Mitől mindig ragyog az égi ablak.
Most hullanak hidegbe és sötétbe,
Mindég mélyebbre, néma dacban égve
És arcukat kezükkel eltakarják,
Mert látni Őt már többé nem akarják,
Az éj kell nekik, a világtalan,
Melynek szívükben komor mása van.

Sétapálcám

Gyerekkoromban
Kis sétapálcám
Ujjongva hordtam.
Egyszer a hídon
Csak elejtettem,
Eltűnt egy résen,
Sohase leltem.
Utána kaptam,
Meg is sirattam.
Oly árva lettem
A forgatagban,
Az édenkertem
Fája hiányzott,
Tisza vizében
Ringott és ázott.
Valahol vár rám
A végtelenben
Kis sétapálcám,
Első, egyetlen.

Melankólia

Mint a bűvös vesszőt vesztett varázsló,
Úgy révedek szét a tarlott világon,
Rossz álmok kútjából az égre nézek,
A részvétlen és hűvös csillagokra.
Megborzadok magánytól, messzeségtől,
Magamtól s állok a múlás szelében:
A rémülettől nem tudok beszélni
S a félelemtől nem bírok dacolni.
A megrontó kivette szívemet
S egy könnyes, véres követ tett helyébe.
A kezem nyújtom kapkodón, hiába
A mindörökre elment kedv után
S úgy búcsúzom mindennap a világtól,
Hogy, jaj, holnap megint ráébredek még,
Reménytelenség lett a végtelenség.

Tóth Árpád sírjánál

Halotti koszorú helyett
Kivítem hozzád szívemet,
Költő és testvér, bús, szelid,
Lelkembe zsongtak rímeid.

Úgy éltél ott, ez estelen,
Köd volt, november, rejtelem,
Nevedben nem múló varázs,
A síron túl föltámadás.

Boldog poéta, mondtam ott,
Halálig elkísért dalod,
Egy rím csókjával ajkadon
Szunnyadtál el egy hajnalon.

Igaz, szenvedtél szüntelen,
De minden kín és küzdelem
Örök formát lelt s életed
Zenéje együtt szűnt veled.

Elégia

Sírt keresek most a temetőben,
Hol egy öreg cimbora pihent meg,
Kivel régi, boldogabb időkben
Gyakran jártuk ezt az ősi kertet.

Május volt a földön és szívünkben,
Dúdolt bennünk könnyű, enyhe mámor,
Muzsikált a szentek hegedűje
Eljövendő szebb és jobb világról.

Úgy ujjongott lelkünkben az élet,
Sírok ormán az egekbe rontott,
Vágyaink a kikeleti fényben
Kigyulladtak, mint a csipkebokrok.

Most ő némán fekszik, karba kézzel
S várja, hogy majd én is idetérek,
Míg fejemre ráhajol az éjjel
S szállanak a szürke denevérek.

A rém

Bennem jár, hallom, mint kopog
Álomtalan, vak éjeken,
Kopog, dobog, indul, megáll
És jár tovább hűségezen.

Figyeli néha, alszom-e?
Figyelem néha: alszik ő?
Fölöttünk ápolónk virraszt,
A végtelen és bús Idő.

Hiába várok, nem pihen,
Kopog, dobog, jár, kél a Rém
S álomban is hallom, amint
Föl és lejön, megy feketén.

Már néha azt hiszem: no most
Vállamra teszi ujjait.
De nem. Megint indul, megáll,
Megáll és indul. Árnya int...

Gerhart Hauptmannhoz

Köszönt az elnyomott és megalázott
Népmillióknak szenvedése, vágya,
A gondokat szövő szegény takácsok
Sírása s Hannelék hallelujája.

Köszönt e fájó és fáradt világnak
Könnyes szerelme és síró reménye,

Téged, kinek szavára szép a bánat
És álomcsillag gyúl az éjsötétbe:

Apostol és próféta vagy ma, költő,
A vérző és vívódó emberöltő
Rád néz, csalódva harcban, gyűlöletben,

Jövő kárpitja intésedre lebben
És álmaid, a tiszták és a mélyek
Valóra válnak még s örökre élnek!

Calasantius

Ő a kegyes, szelíd szent, aki megy
És szegény, árva gyermeket keres,
Hogy a szívére vonja s gondosan
Nevelje arra, ami nagy s nemes.

Vad század véres, könnyes utain
Ő a magasba és a mélybe néz,
Magasba, hol az Isten Anyja vár
És mélybe, hol nyomor van, szenvedés.

A jó kertész ő, ki az útfelen
Meglátja a palántát s fölveszi,
A jó pásztor ő, ki az elveszett
Bárányt föllelte s enyhet ad neki.

Az árvák atyja ő, kegyes atya,
Derűs szívének fénye úgy ragyog
Túl az időkön és világokon,
Mint az egen az örök csillagok.

Hamu

Nagyon megszürcült bennem a világ
És benne nagyon megszürcültem én.
Elnémultak a szelíd áriák,
Elapadott forrásuk, a remény.
Tán csak magam hallom még néha őket,
Mint aki rossz álomból fölfigyel,
A dolgok tőlem rendre elköszönnek
És nem tudok felelni semmivel.

Lassan hamvaz a köd, hull a homály
És elfakul borult tekintetem,

A lelkemen száz temetői árny,
Idegen a világ s én idegen.
Mosolyra és derűre félve nézek,
Mint túrt koldus az utak szögletén
És oly halványak bennem az emlékek,
Mint a fogyó hold a kút fenekén.

Elalvó mécses jeltelen siron,
Így darvadozom életem felett,
Már hallgatagon vár a nagy titok
És az élet lassanként elfeled.
Feledjen és lobogjon, tündököljön,
Övé az ország, hatalom, jövő.
Enyém a bánat most és mindörökkön,
Enyém a temető és szemfödő.

A költőnek

Magány, szegénység szörköntöse fed,
De te vagy az Úr papja, ne feledd!

A te igédre épülnek falak
És ódon tornyok porba omlanak.

Irigység, átok követ rád vetik,
De meg fog majd követni mindenik.

Mert a jövő trónja rád marad,
Romok fölött és szivárvány alatt.

Koldus-szegényen, bármily egyedül,
Szívedben mégis Dávid hegedül,

Ceciliának orgonája bűg,
Benned dalolnak minden vértanúk.

Benned zenélnek minden csillagok,
Szemedben Isten visszfénye ragyog.

Magány, szegénység szörköntöse fed,
De hordozod az örök életet!

Egy kedves vigasztalónak

Szépen süt a nap, mondják. Ó igen,
A sírokra is szépen süt a nap,

Apám sírjára is, ki itthagytott
Fiatalon, egy nagy szomorúsággal,
Amely egyetlen örökségem. Ó,
Szépen süt a nap, örüljön neki
Minden diktátor s féreg, aki él
És tud örülni. Bocsánat, de én
Már nem tudok, csak engedelmesen
Elismerem, ha mondják biztatón,
Hogy szépen süt a nap. Jó emberek,
Én úgy szeretném, ha a szeretet,
A boldogság, a béke fénye égne
Mindenki lelkében, de valami
Nagy hiba történt itt, az örömet
Igen hibásan osztották s ezért
A költő hiába fellebbez, hiába
Imádkozik, avagy káromkodik,
Nem tudja álmait beváltani,
Mint a bankokban szoktak valutákat,
Hogy jóvátegye a nagy, nagy hibát.
Sokszor úgy érzem, az egész teremtés
Egy óriás gyászindulót dalol
S hiába zengenek víg gramofónok,
E rejtelmes zene sokkal erősebb
S ha mind elhallgat, ő tovább dalol!

Önarckép

Vincent van Gogh levele testvéréhez
Elveszett

Oly szépen indult minden, drága testvér,
Emlékszel a kis Vincentre, aki
Az Isten egész kertjét le akarta
Festeni. Olyan égő színeket
És fényeket látott, hogy Tizián
Elbújhatott volna mellette. Mint
Ádám, aki először látta meg
E csodás festményét az Ismeretlen
Nagy Alkotónak, úgy bámultam én
E szép világot. Egy kicsit bolondnak
Tartottak ezért ők, a többi ember,
Akik bizony a nekik célszerű
Dolgok után törtetnek és reám
Azt mondták: Jobb volna valami
Okos dologba fogni. No, de engem
Elhibázott az Ismeretlen Mester
És most egy kertben, amelyet talán
A paradicsom ellentétéként
Teremtett, bűnhődöm nagy vétkemért,

Mert egyszerűen gazdagítani vágytam
A világot és embert s úgy szerettem
Az életet, ahogy a gyermekek.
Mindig is nagy gyermek maradtam én,
Testvér, hiszen tudod, mert te szerettél
S értetted engemet, elnézted azt,
Hogy boldoggá akartam tenni itt
Mindenkit, aki él, míg tönkrementem.
A legcsodálatosabb fényeket
Akartam festeni és elborult
Egész világom. No de én hiszem,
Hogy valahol egyszer majd az leszek,
Aki akartam lenni. Egyelőre
Elszenvedem az életet. Csak azt mind
Sajnálom, amit megfesthettem volna:
A képeket. Egy egész végtelent!

Panasz

Díztelen ének ez, mint a kopár halom,
Hol névtelen halott virrasztja a telet,
Mint csörrenő haraszt a régi temetőn,
Melynek lakói már rég nem kísértének.

Díztelen ének ez, mint a hamuszínű
Alkonyi fellegek november elején,
Mint ódon omladék, melyen egymaga ül
A csendes feledés, mint egykor a remény.

Díztelen ének ez, halottas, elhaló,
Magát siratja itt magában valaki,
Mint a nappali hold, oly szürkén bágyadó,
Mint hulló levelek halk koppanásai.

Díztelen ének ez, a semmiségbe megy,
Mint a füst. Néma vád, vigasztalan panasz,
Nem fogják érteni a boldog emberek,
De mindegy neki már, örökre mindegy az.

A börtön mélyiből lehet szabadulás,
A halál éjiből föltámadás lehet,
De, én lelkem szegény, a lassú pusztulás
Rabja, halottja te, ki ad békét neked?

A költő mondja e díztelen éneket,
Költő, elátkozott, költő, elkárhozott,
Már régen daltalan, régen reménytelen,
Beteg madár, aki álmában felzokog.

